30/12/2023

Η εκδίκηση του Αη Βασίλη

/ Γνώμες

- **Γράφει ο Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού pemptousia.gr**

Δύσκολη η Πρωτοχρονιά μου τού 2003. Η υποψία είχε επαληθευτεί: Τα δώρα κάτω

από το δέντρο δεν τα φέρνει ο Άη-Βασίλης. Για χρόνια φρόντιζα να αφήνω ένα μισοφαγωμένο μελομακάρονο κάτω από το δέντρο, μαζί με τα δώρα. Σηκωνόμουν αξημέρωτα, πριν ξυπνήσουν οι άλλοι από το βραδινό ξενύχτι για να τα βάλω σε σειρά. Μα κάθε χρόνο, μια καχυποψία στο βλέμμα τους όλο και φούντωνε. Φέτος όμως, κάτι ο ενημερωμένος συμμαθητής, κάτι η λογική, που ξέρει να σκοτώνει τη μαγεία στο όνομα της αληθείας, το πόρισμα βγήκε τελεσίδικο: Άη Βασίλης δεν υπάρχει. Να σου πω, κι εγώ πικράθηκα. Ένα κομμάτι της παιδικής μου ηλικίας, που ζούσε μέσα από όλη αυτή τη σκηνοθεσία, πέθανε οριστικά. Δεν μπορούσα όμως να το χωνέψω. Επί μέρες πίεζα το μυαλό μου να συμφιλιωθεί με την πραγματικότητας, αλλά δεν το κατάφερνα. Και τελικά, ο Άη-Βασίλης με λυπήθηκε και το πρωί της Πρωτοχρονιάς, ένα γράμμα από άγνωστο αποστολέα, βρέθηκε κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο:

«Αγαπημένοι μου μικροί και μεγάλοι, καλή και ευλογημένη χρονιά!

Αν και το γράμμα γράφτηκε για όλα τα μέλη της οικογένειας, θα μιλήσω κυρίως σ΄ εσάς, παιδιά μου, σ΄ εσάς, που τόσες μέρες σας ακούω να λέτε και να ξαναλέτε πως δεν υπάρχω.
Φαντάζομαι τελικά πως πειστήκατε! Δεν σας παρεξηγώ όμως. Ζείτε σε μια εποχή, που οι άνθρωποι δέχονται πώς υπάρχει μονάχα ό,τι βλέπουν τα μάτια τους. Μην κάνετε όμως εσείς το ίδιο λάθος. Τα ουσιαστικότερα πράγματα στη ζωή δε φαίνονται. Τα καταλαβαίνει το ανοιχτό μυαλό και η καθαρή καρδιά.

Εγώ λοιπόν υπάρχω! Δεν είμαι βέβαια ο χοντρουλός κοκκινοντυμένος θείος που κατεβαίνει από καμινάδες. Μεγαλώσατε πια και πρέπει να το μάθετε: Τα δώρα, που τώρα βρίσκονται κάτω από το δέντρο,από τους γονείς σας αγοράστηκαν και εκείνοι τα έβαλαν εκεί. Πάντα έτσι γινότανε. Άλλα και το γράμμα, που τώρα διαβάζετε, με το δικό τους χέρι γράφτηκε. Δικό τους όμως είναι μόνο το χέρι. Όπως, μόνο τα χέρια ήταν δικά μου, όταν κι εγώ, πριν 1500 χρόνια, έχτιζα νοσοκομεία και γηροκομεία. Κι αυτό έκανα, γιατί δεν άντεχα να βλέπω ανθρώπους να υποφέρουν. «Πως τολμώ εγώ να είμαι καλά» σκεφτόμουνα, «όταν υπάρχουν άνθρωποι, που δεν έχουν ούτε καν τη ζεστασιά τους;»

«Μα», θα μου πείτε, «πώς εσύ αγαπούσες και τόσοι άνθρωποι, και τότε και τώρα και πάντα, το μόνο που κοιτούν είναι ο εαυτός τους; Αφού γέμισε ο κόσμος ανθρώπους, όχι μόνο που δε δίνουν ούτε στο παιδί τους, αλλά που δε χάνουν την ευκαιρία να ρουφήξουν το αίμα τού αδύνατου και του μικρού. Γιατί εσύ να διαφέρεις;»

Δίκιο έχετε. Κι εγώ ένας αδύνατος άνθρωπος είμαι. Το μόνο διαφορετικό που έκανα, ήταν να αποφασίσω να ενωθώ με την ίδια την πηγή της αγάπης. Έβαλα τον

Θεό της αγάπης οδηγό μου και τον άφησα να πάρει την πέτρινη καρδιά μου και να την γεμίσει αγάπη.

Να λοιπόν ποιος κρύβεται πίσω από τα χέρια εκείνου που αγαπάει: Η ίδια η Αγάπη, η ίδια η πηγή της αγάπης, της αγάπης, που ποτέ δεν τελειώνει. Η αγάπη, που όποιος ενωθεί μαζί της, ζει τη δική της ζωή κι που , μαζί μ΄ αυτήν , μένει πάντα ζωντανός. Γι αυτό σας είπα πως υπάρχω. Ζω, όπως όλοι, όσοι αγάπησαν. Και μέσα από εκείνους, η αγάπη έφτασε μέχρις εσάς.

Μία είναι αγάπη. Πολλά τα πρόσωπά της. Και δύο από αυτά είναι και των γονιών σας. Θέλετε αποδείξεις; Για κοιτάξτε κάτω από το δέντρο! Ποιος νομίζετε πως βρίσκεται πίσω από την αγάπη τους; Τη θεωρείτε δεδομένη; Λάθος κάνετε. Πριν τον Χριστό, γονείς χωρίς κανένα πρόβλημα αφήναν τα παιδιά τους στα θηρία. Αλλά και σήμερα, γνωρίζετε, ότιγονείς έχουν τα παιδιά τους για δούλους; Ότι τα ακρωτηριάζουν για να ζητιανέψουν; Ότι τα πουλάνε για 10.000 ευρώ; Ποιος σας είπε πως η αγάπη είναι αυτονόητη. Η αγάπη κερδίζεται από εκείνους που θα αναζητήσουν την πηγή της και θα θελήσουν να γίνουν ένας κρίκος αυτής της λαμπερής αλυσίδας. Ναι, λοιπόν! Ζω, γιατί ζει η αγάπη που είχα όσο ζούσα με το φθαρτό αυτό σώμα! Ζει και θα ζει και θα γεμίζει των ανθρώπων την καρδιά με διάθεση να δίνουν αντί να αρπάζουν, να ενδιαφέρονται αντί να αδιαφορούν, να συμπαραστέκονται αντί να περιμένουν πότε θα πέσεις για ν΄ ανέβουν εκείνοι. Η σκέψη όμως να δώσουν, η διάθεση να δώσουν, η χαρά να δώσουν, κι εκείνοι κι εγώ, ήταν του Θεού, που ψάχνει πάντα ανθρώπους, για να κάνει την καρδιά τους φάτνη και να γεννιέται κάθε στιγμή και όχι μόνο τα Χριστούγεννα.

Οπότε, καταλαβαίνετε, πως η σειρά σας έφτασε: Ή θα πειστείτε, πως ζω, γιατί όλα τα έργα της αγάπης ζουν για πάντα, ή θα μπείτε στη σειρά, όλων αυτών των θλιβερών υπάρξεων, που τριγυρνάνε στους δρόμους του κόσμου άδειοι. Γιατί, αυτά που διάλεξαν για να γεμίσουν τη ζωή τους, είναι άδεια, κενά, μάταια, όπως και τα ίδια τα μάτια τους, τα πήλινα μάτια τους, που αναγνωρίζουν μόνο πήλινα πράγματα, που κάποτε θα σβήσουν. Στο χέρι σας είναι, με ποια μάτια θα βλέπετε. Με τα πήλινα, ή με τα άλλα, τα μάτια της ψυχής, που ξέρουν να αναγνωρίζουν τα μόνιμα και τα σταθερά; Γεννιόμαστε με ανοιχτά αυτά τα μάτια. Κι όσο μένουν ανοιχτά, αη-Βασίλης υπάρχει. Φτάνει όμως η ώρα, που πρέπει να αποφασίσουμε αν θέλουμε να τα κρατήσουμε ανοιχτά. Κι αυτό θέλει απόφαση και λίγο, πολύ λίγο, κόπο.

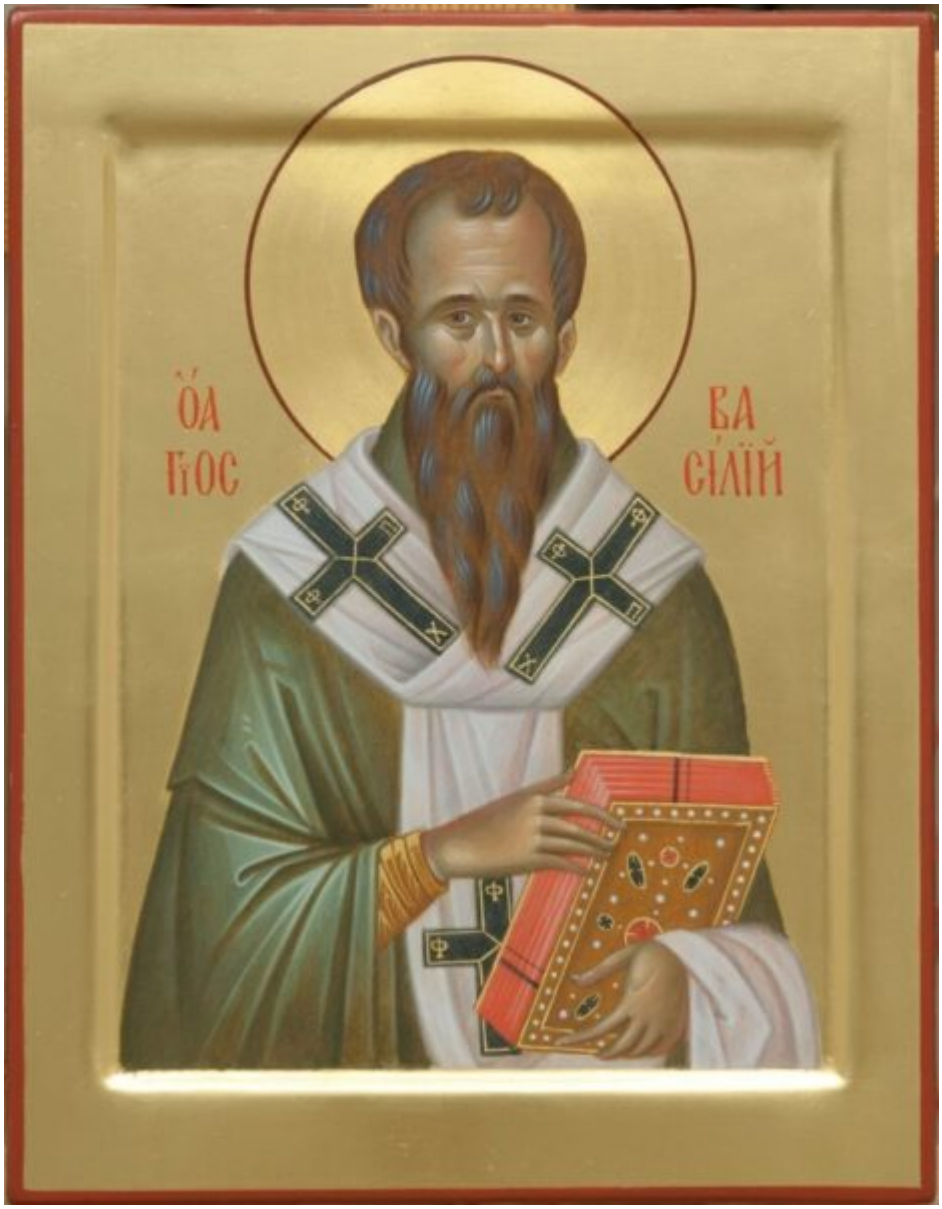

Και επειδή οι άγιοι, δηλαδή οι φίλοι του Θεού, βλέπουν και λίγο στο μέλλον, θα σας κάνω και λίγο το προφήτη:

Κάποτε θα ΄χετε και δικά σας παιδιά. Μην τους στερήσετε τον άγιο Βασίλη. Να τους μιλάτε όμως για μένα, τον αληθινό. Και μην πείτε πως τα κοροϊδεύετε. Τα παιδιά, όπως κι εσείς κάποτε, βλέπουν με άλλα μάτια. Όταν όμως καταλάβουν τι σημαίνει «ζω και υπάρχω», τότε να έχετε να τους πείτε πως ο άη Βασίλης ζει στις καρδιές σας, μια και η αγάπη που εκείνος ένιωσε, τώρα γεμίζει εσάς. Αλλά μέχρι τότε, να έχετε φροντίσει την καρδιά σας.

Όσο για εκείνος που δεν έπεισα, δεν ανησυχώ. Έχω μπροστά μου χρόνια πολλά για να τον πείσω.

Σας αφήνω λοιπόν να χαρείτε τα δώρα σας, αν και είμαι βέβαιος πως, πιο πολύ θα χαρείτε γι΄ αυτά που δώσατε, παρά γι΄ αυτά που θα πάρετε.

Και μη ξεχνάτε:

Υπάρχω,
υπάρχω,
υπάρχω…
γιατί αγάπησα…
και αγαπώ.

Με μια μεγάλη αγκαλιά,
Ο αληθινός άγιος Βασίλης σας»

Μέσα στο γράμμα υπήρχε κι ένα cd. Στο δρόμο για το πρωτοχρονιάτικο μεσημεριανό τραπέζι, πέσαν τα παιδιά πάνω στο cd player του αυτοκινήτου να τ΄ ακούσουν. Ένα τραγουδάκι του Σαββόπουλου γέμισε τον αέρα:

Πρωτοχρονιές σε χρόνους άλλους
Πρωτοχρονιές με τους μεγάλους
μικρός εσύ μικρός κι ο χρόνος
αλλάζατε κι οι δυο συγχρόνως

Λίγο μετά στα δεκαεφτά
με τους γονιούς σου ήσουν πάλι
μα αισθανόσουν ήδη απών
σε συντροφιά συμμαθητών
το σπίτι σου έχανε εξουσία
κι ο χρόνος την κρυφή του ουσία

Ύστερα γιόρταζες με φίλους
σ’ ένα δωμάτιο καπνού
το θαύμα πάλι ήταν αλλού
στις παιδικές Πρωτοχρονιές σου
στο χρόνο που άλλαζε μαζί σου
πριν μεγαλώσει η αντίστασή σου

Τώρα τι κλαις και τι γκρινιάζεις
Πρωτοχρονιά είναι και γιορτάζεις
την λίγη πίστη του ενηλίκου
στην παιδική ανατολή του

Πρωτοχρονιές γιορτές του χρόνου
Πρωτοχρονιές του ραδιοφώνου
πως θα τις γιόρταζες εσύ
τώρα που έχεις το κλειδί ;

Μικρό κλειδί και σ’ οδηγάει
σ’ ένα παράσπιτο στο πλάι
σ’ ένα μικρό μικρό πλανήτη
πλάι στο μεγάλο άδειο σπίτι

Πάει ο καιρός που οι δικοί σας
σκηνοθετούσαν την γιορτή σας
και είσ’ εσύ που πρέπει τώρα
να υψώσεις της γιορτής τα δώρα

Ποιος θα νοιαστεί και ποιος θα παίξει
Χρονοποιός ας είναι η λέξη
γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα
κι εμείς τους δίνουμε ένα σχήμα

Έχω πολλή χαρά, γιατί από τότε, δεν βρέθηκε Πρωτοχρονιά, που να μην έφερε αυτό το τραγουδάκι στο στόμα του Νικόλα και της Άννας. Και ξέρω πως είναι από τα πρώτα που θα μάθουν στα δικά τους παιδιά. Ο Αη Βασίλης τελικά πήρε την ευλογημένη του εκδίκηση.